

Με αφορμή την περίπτωση ΒΙΟ.ΜΕ.

Ως τότε η «επαναστατική» κοροϊδία της ξεκομμένης «αυτοδιαχείρισης» και «αμεσοδημοκρατίας» - σε βάρος και Εργαζομένων;

- Η επιτακτική ανάγκη για ένα Λαϊκό Μέτωπο με στόχο την έξοδο από την Κρίση και τη συνολική κοινωνική και εργατική Αυτοθέσμιση/Αυτοδιαχείριση έξω από την Παγκοσμιοποίηση και την ΕΕ.
- Οι προτάσεις της Περιεκτικής Δημοκρατίας

Η «ΑΜΕΣΟΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ», ΔΕΙΓΜΑ ΕΚΦΥΛΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΚΙΝΗΜΑΤΙΚΗΣ ΚΡΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΥΣΤΗΜΙΚΗΣ ΜΝΗΜΗΣ

Στη σημερινή καταστροφική κρίση και τη συνακόλουθη Χουντοποίηση του καθεστώτος μέσα από την Οικονομική Κατοχή που επιβάλλει η υπερεθνική ελίτ, μέσω κυρίως της ΕΕ και του ΔΝΤ, σε αगाστή συνεργασία με την ντόπια ελίτ και σημαντικό μέρος των προνομιούχων στρωμάτων, δεν είναι λίγες οι απόπειρες «Επαναστατικής Γυμναστικής» από την εκφυλισμένη «Αριστερά», που ουσιαστικά συγκαλύπτουν την πραγματική αδράνεια της στη συντελούμενη καταστροφή, ενώ συγχρόνως αποπροσανατολίζουν για τον τρόπο διεξόδου από την καταστροφική κρίση και την οικοδόμηση μιας πραγματικά αυτοδιευθυνόμενης κοινωνίας. Ιδιαίτερα στη σημερινή εποχή της σχεδόν ολοκληρωτικής διείσδυσης της Ιδεολογίας της Παγκοσμιοποίησης στην Κρατιστική και «Ελευθεριακή» «Αριστερά» (Ατομικά «δικαιώματα» σε βάρος κάθε Εθνικής –και κατ' επέκταση στο σημερινό διεθνοποιημένο σύστημα, και Λαϊκής— κυριαρχίας), όπου επικρατούν μεταμοντέρνοι μονοθεματικοί αγώνες «ταυτότητας», lifestyle φιλελεύθερη «αυτονομία» για την αυτό-ικανοποίηση μόνο στενών κοινωνικών ομάδων, ακτιβισμός για τον ακτιβισμό – πολλές φορές επαγγελματικού τύπου-- χωρίς συνολικό πρόταγμα κτλ..

Σε αυτό το πλαίσιο περνούν «στο ντούκου» ειδήσεις και δράσεις στο λεγόμενο «κίνημα», που ακόμα και πριν μερικά χρόνια, θα γίνονταν αντικείμενο έντονης κριτικής από τα πιο συνεπή μέρη του αντισυστημικού κινήματος, τα οποία δυστυχώς σήμερα είτε δίνουν τη μάχη για την επιβίωση, αφήνοντας σε «επαγγελματίες ακτιβιστές» και «ελευθεριακούς θεωρητικούς» τη διαχείριση των θεμάτων τους, είτε έχουν οδηγηθεί σε απογοήτευση και ιδιώτευση, βλέποντας τον εξευτελιστικό και άχαρο εκφυλισμό παλιών συντρόφων τους να συμπράττουν με την «Αριστερά» αυτή!

ΚΡΙΤΙΚΗ ΣΤΗΝ «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ» ΚΑΙ «ΕΡΓΑΤΙΚΗ» ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΗΝ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΗΣ ΒΙΟ.ΜΕ.

Έτσι, στην περίπτωση της Βιομηχανικής Μεταλλευτικής (ΒΙΟ.ΜΕ.), έχουμε από τη μία, εργαζόμενους που, απ' όσο γνωρίζουμε, βρίσκονταν χρόνια σε καθεστώς άγριας εκμετάλλευσης και εμπαιγμού από την εργοδοσία, και είχαν φτάσει σε σημείο απελπισίας. Οι εργαζόμενοι αυτοί αποφασίζουν πρόσφατα να αναλάβουν με ένα σημαντικό προσωπικό και οικονομικό κόστος τη διαχείριση του Εργοστασίου, ένα έργο που δεν συγκρίνεται βέβαια με τα αποσπασματικά μαγαζάκια-καφενεία της «ελευθεριακής» Αριστεράς που έχει φτιάξει ανά την Ελλάδα (κάποιες φορές με ...«χορηγίες») για να βαυκαλιζείται ή κάποιες φορές και να εξαπατά ότι κάνει «αυτοδιαχείριση» και να νομίζει ότι συμβάλλει στην Αναρχική και «αμεσοδημοκρατική» οργάνωση της κοινωνίας. Απ' όσο μάλιστα

γνωρίζουμε, οι εργαζόμενοι, στην πλειοψηφία τους, είναι προσωπικά πολύ προσγειωμένοι για το εγχείρημα αυτό, και δεν του δίνουν «επαναστατικά» χαρακτηριστικά.

Τα καθεστωτικά ΜΜΕ άλλωστε, δεν είναι φειδωλά [ακόμα και στην έμμεση στήριξη τέτοιων εγχειρημάτων](#), αφού είναι γνωστό ότι τέτοια εγχειρήματα, όταν δεν γίνονται μέρος ενός καθολικού αντισυστημικού προτάγματος, είναι ανώδυνα για το Σύστημα, ενώ κάποιες φορές αντικειμενικά το βολεύουν κιόλας για να φαίνεται ότι μειώνεται τεχνητά η Ανεργία χωρίς βέβαια την παραμικρή επένδυση από τη μεριά των καπιταλιστών και του Κράτους. Και φυσικά οποιαδήποτε στιγμή οι πρώην ιδιοκτήτες κατελιημμένων εργοστασίων θέλουν να ξαναρχίσουν την επιχείρησή τους και, αφού στο μεταξύ η «εργατική αυτοδιαχείριση» την κράτησε ενεργή γι' αυτούς χωρίς να βάλουν το χέρι στην τσέπη, μπορούν να επικαλεστούν τον «Νόμο» και να την κατάσχουν πάλι, όπως έγινε επανειλημμένα με τέως κατελιημμένα εργοστάσια στην Αργεντινή!

Από την άλλη, όμως, έχουμε μια περισσότερο ή λιγότερο συνειδητοποιημένη [συμμαχία «ελευθεριακών» και «αμεσοδημοκρατικών» οργανώσεων της Αυτοδιαχείρισης](#) που καιρό τώρα παλεύουν, συστηματικά, για απλά «τοπικού» χαρακτήρα δράσεις, χωρίς κανένα συνολικό πρόταγμα, που κινείται, από :

- τη «συνήθη ύποπτο» χρόνια τώρα, [απατεωνίστικη και συστημική ΑΚ](#),
- την «εργατική» και «ελευθεριακή» Εφημερίδα Δράση κ.α. που εμπλέκει, διεκδικώντας μάλιστα δάφνες θεωρητικής θεμελίωσης, καιρό τώρα την «άμεση δημοκρατία» ως μια διαδικαστική σάλτσα για την εργατική αυτοδιαχείριση, και έναν υπερ-επαναστατικό αντικαπιταλιστικό ακτιβισμό, την αναρχοσυνδικαλιστική ΕΣΕ και διάφορα Πρωτοβάθμια Σωματεία που επίσης δεν έχουν πασχίσει ποτέ να πρωτοστατήσουν στην υιοθέτηση ενός συνολικού προτάγματος για την ένωση των θυμάτων της Παγκοσμιοποίησης,
- αλλά και το νεότευκτο 'κίνημα' «ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΆΜΕΣΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΟΥΜΑΝΙΣΜΟ» με θεωρητικό γκουρού έναν μέχρι πρότινος παντελώς άγνωστο «θεωρητικό» της «Άμεσης Δημοκρατίας», που προσπαθεί να συνδυάσει με ανιστόρητες κορώνες, την «Άμεση Δημοκρατία» ως «διαδικασία», μαζί με Ουμανιστικές ρητορείες φιλελεύθερου τύπου (που είναι παντελώς άσχετες με την Αυτονομία και τη Δημοκρατία), και την «Αταξική Κοινωνία», σε μια απίστευτη Μεταμοντέρνα σούπα που δεν έχει καμία σχέση με το Δημοκρατικό πρόταγμα. Και το βασικότερο, όπως όλες σχεδόν οι «ελευθεριακές» οργανώσεις που στηρίζουν διακαώς το εγχείρημα, χωρίς να αναφέρει τίποτα για την ανάγκη εξόδου από τους σημερινούς κύριους θεσμούς της ετερονομίας στην Παγκοσμιοποίηση, και την ανάγκη για Οικονομική Δημοκρατία ώστε να υπάρξει πραγματικά Άμεση Δημοκρατία για όλους και όλες...

Οι περισσότερες από τις πολιτικές Οργανώσεις αυτές αντικειμενικά (και μερικές φορές και συνειδητά) παίζουν καιρό τώρα το παιχνίδι των μονοθεματικών και αποκομμένων κοινωνικά, δράσεων, χωρίς να «βλέπουν» τίποτα για την ανάγκη ενός Λαϊκού Μετώπου που θα μπορούσε να αγκαλιάσει και να εμπνεύσει μεγάλα λαϊκά στρώματα μπροστά στην καταστροφή τους που σηματοδοτεί η σημερινή Οικονομική Κατοχή μέσα στην ΕΕ και γενικότερα η Νεοφιλελεύθερη Παγκοσμιοποίηση.

ΕΧΟΥΜΕ ΕΠΑΝΑΛΗΨΗ ΤΟΥ ΦΙΑΣΚΟΥ ΤΗΣ «ΑΜΕΣΟΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ» ΣΤΙΣ ΠΛΑΤΕΙΕΣ, ΤΩΡΑ ΜΕ «ΕΡΓΑΤΙΣΤΙΚΟ» ΜΑΝΔΥΑ; ΤΙ ΔΕΙΧΝΕΙ Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΜΠΕΙΡΙΑ.

Στο κοινό τους ανακοινωθέν οι παραπάνω συμμαχικές ελευθεριακές συλλογικότητες της «Αυτοδιαχείρισης» σπέρνουν για ακόμη μια φορά βολικές αυταπάτες και κάνουν «επαναστατική γυμναστική», χωρίς να σκέφτονται ούτε στιγμή ότι αυτές πιθανότατα θα απογοητεύσουν σύντομα ακόμη και τους τελευταίους βιοπαλαιστές ανάμεσα στους εργαζόμενους, γράφοντας ότι η προσπάθεια αυτή:

«...Είναι η πρώτη πράξη αποπομπής των καπιτα-ληστών από τη παραγωγική διαδικασία, σε συνθήκες οξύτατης κοινωνικής κρίσης και απόλυτης χρεοκοπίας του συστήματός τους...»

«...Ο αγώνας των εργατών της ΒΙΟ.ΜΕ, για την αυτοδιαχείριση της παραγωγής, είναι αγώνας ζωής και θανάτου για όλους τους ανέργους, τους εργαζόμενους, για ολόκληρη τη κοινωνική πλειοψηφία.

Ο αγώνας των εργατών της ΒΙΟ.ΜΕ είναι αγώνας για μία κοινωνία χωρίς αφεντικά και εκμετάλλευση, είναι αγώνας όλων μας!

Θα νικήσουμε!»

Έτσι, η «Ελευθεριακή» Αριστερά αυτή, με φανερή (ή συνειδητή;) άγνοια της ιστορικής πορείας του αντισυστημικού κινήματος, και για χάρη των «παρεών» που έχουν διαμορφωθεί στον βολεμένο –λίγο πολύ-- χώρο του Lifestyle «αναρχισμού», «ξεχνάει» ότι όλες οι απόπειρες Εργατικής Αυτοδιαχείρισης που έχουν γίνει τα τελευταία τουλάχιστον 50 χρόνια, έχουν οδηγήσει σε σύντομο διάστημα είτε σε πλήρη ενσωμάτωση μέσα στο Καπιταλιστικό Σύστημα της Οικονομίας της Αγοράς, είτε σε παρακμή και κατάρρευση αυτών των εγχειρημάτων, πολλές φορές με δυσαναπλήρωτες οικονομικές απώλειες από την πλευρά των συμμετεχόντων. Αυτό έγινε :

- τόσο σε πειράματα με Κο-οπερατίβες/Συνεταιρισμούς ακόμα και σε χώρες με ισχυρή εργατική και συνεταιριστική παράδοση όπως στη Μ. Βρετανία,
- όσο και με «πειράματα» της Κολλεκτίβας Mondragon στην Ισπανία, που , μετά την ένταξη ιδιαίτερα της Ισπανίας στην ΕΕ λειτουργεί με άκρως ανταγωνιστικούς όρους, πλήρως ενταγμένη στη διεθνοποιημένη Οικονομία της Αγοράς, με αποτέλεσμα η λειτουργία της επιχείρησης να διαλύει τον κοινωνικό ιστό σε όλη την περιοχή, με υψηλή ανεργία κτλ.,
- αλλά και με τα πολυδιαφημιζόμενα πειράματα αυτοδιαχείρισης Εργοστασίων και Συνεταιρισμών στην Αργεντινή που ξεπήδησαν ειδικά μετά την Εξέγερση του 2001-2, τα οποία σήμερα βρίσκονται σε στάδιο αποσύνθεσης, κάτω από τον αδιάστατο οικονομικό πόλεμο του συστήματος αλλά και την κρατική βία, όταν γίνονται «ενοχλητικά» στο σύστημα, ενώ έχουν φτάσει και σε πρακτικές όπως απολύσεων κτλ., ώστε να επιβιώσουν (όσα έχουν απομείνει) στον κτηνώδη, κανιβαλικό ανταγωνισμό μέσα στη διεθνοποιημένη Οικονομία της Αγοράς.

Και αυτό, πόσο μάλλον σε μια χώρα Προτεκτοράτο της υπερεθνικής ελίτ και της ΕΕ, που σήμερα βρίσκεται σε άμεση Οικονομική Κατοχή, όπως η Ελλάδα, και όχι απλά κάτω από τον έμμεσο έλεγχο της υπερεθνικής ελίτ, όπως είναι η Αργεντινή. Όταν αυτά τα εγχειρήματα απέτυχαν ακόμη και σε εποχές «παχιών αγελάδων», μπορεί κανείς να εκτιμήσει τι θα συμβεί πολύ πιθανόν με ένα τέτοιο εγχείρημα, του οποίου το βάρος της αποτυχίας δυστυχώς θα τσακίσει σχεδόν αποκλειστικά τους εργαζόμενους που συμμετέχουν σε αυτό το εγχείρημα και πολύ λιγότερο βέβαια ορισμένους υπερ-επαναστάτες «Ινστρούχτορες» της «ελευθεριακής» Αριστεράς που συνυπογράφουν το κείμενο αυτό.

Υπάρχουν όμως και παραδείγματα ακόμα και ολόκληρης χώρας η οποία εφάρμοσε ένα είδος σοσιαλιστικής «Αυτοδιαχείρισης» στα Μέσα Παραγωγής για χρόνια, όπως η Γιουγκοσλαβία του Τίτο, εφαρμόζοντας την εργατική ιδιοκτησία και έλεγχο των μέσων παραγωγής, πάλι σε συνθήκες όμως ενός συνδυασμού Οικονομίας της Αγοράς και Σχεδιασμού. Αναπόφευκτο αποτέλεσμα και σε αυτή την περίπτωση, ήταν να καταρρεύσει μακροπρόθεσμα το εγχείρημα αυτό, αφού συνδύαζε τα αρνητικά χαρακτηριστικά και των δύο συστημάτων (ανταγωνισμός και καπιταλιστική «ανάπτυξη-ή-θάνατος» μαζί με γραφειοκρατικό σχεδιασμό) καθώς οι ανταγωνιστικές και εμπορευματικές σχέσεις ουδέποτε κατέπεσαν, αφού οι «αυτοδιαχειριζόμενες» Επιχειρήσεις αυτές ξεκίνησαν έναν ανελέητο ανταγωνισμό μεταξύ τους, ο οποίος οδήγησε σε αυξημένη Ανεργία, απολύσεις και ακόμη και μετανάστευση στη Γερμανία!

Αυτή είναι η «Ελευθεριακή» Οργάνωση της Κοινωνίας που ζητούν οι υπογράφωντες το κείμενο αυτό; Και αν εξαιρέσουμε τις αποδεδειγμένα «ελευθεριακές» οργανώσεις-δεκανίκια του Συστήματος, όπως η ΑΚ, για πόσο καιρό θα επιλέγουν την ιστορική και θεωρητική άγνοια και τον ακτιβισμό για τους «φίλους», οι υπόλοιπες

οργανώσεις; Πότε θα απευθυνθούν πραγματικά στα πλατιά λαϊκά στρώματα που είναι τα πραγματικά θύματα της παγκοσμιοποίησης και θα ξεφύγουν από τον life-style αναρχισμό με επικλήσεις «εργατισμού» και «άμεσης δημοκρατίας»; Είναι δυνατό ποτέ μέσα σε καπιταλιστική Οικονομία της Αγοράς να λειτουργήσει ένα πραγματικά Αυτοδιαχειριζόμενο Εργοστάσιο;

Εκτός βέβαια αν με αυτό εννοούν απλώς την «Άμεση Δημοκρατία» σαν διαδικασία για τη λήψη των αποφάσεων μέσα στο Εργοστάσιο, ανεξάρτητα αν αυτό θα λειτουργεί με βάση τις αρχές του κέρδους και της Ανταγωνιστικότητας και ό,τι αυτό συνεπάγεται για τα άλλα εργοστάσια και την κοινωνία γενικότερα...

ΟΙ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΕΚΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΣΕ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΕΓΧΕΙΡΗΜΑΤΩΝ ΟΠΩΣ ΤΗΣ ΒΙΟ.ΜΕ. ΚΑΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ-ΕΣ ΑΠΟ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΚΛΑΔΟΥΣ.

ΑΝΑΓΚΑΙΑ Η ΑΝΤΙΣΥΣΤΗΜΙΚΗ-ΛΑΪΚΟΜΕΤΩΠΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ

Το Δίκτυο Περιεκτικής Δημοκρατίας, κρούει τον κώδωνα του κινδύνου για τους βιοπαλαιστές συμμετέχοντες εργαζόμενους στο σχήμα αυτό, που ρισκάρουν σήμερα βιωτικό κομμάτι των πόρων τους για να επιζήσει το εγχείρημα τους, ότι οι πιθανότητες επιτυχίας του, με βάση την ιστορική εμπειρία, σε πολύ καλύτερες εποχές, είναι πολύ περιορισμένες, ιδιαίτερα όταν δεν υπάρχουν από πίσω κεφάλαια άλλου τύπου να το στηρίξουν, όπως π.χ. κατά πάσα πιθανότητα γίνεται με άλλες «αυτοδιαχειριζόμενες» προσπάθειες όπως π.χ. της «συνεταιριστικής» «Εφημερίδας των Συντακτών»).

Αλλά και να επιτύχει το πείραμα για κάποιο διάστημα, (εφόσον βέβαια το επιτρέψουν οι οικονομικές και πολιτικές ελίτ αφού οποιαδήποτε στιγμή μπορεί να το σταματήσουν) ως μη βαυκαλίζονται ή εξαπατώνται ότι έτσι συμβάλλουν στη δημιουργία μιας άλλης αυτοδιευθυνόμενης κοινωνίας. Κάτι τέτοιο ποτέ δεν έχει γίνει μέσα από τη λειτουργία του συστήματος της καπιταλιστικής Οικονομίας της Αγοράς που θα αναγκάσει οποιοδήποτε παρόμοιο εγχείρημα να λειτουργεί και αυτό σαν καπιταλιστική επιχείρηση --αλλά «αυτοδιευθυνόμενη»! Μόνο εάν ένα παρόμοιο πείραμα λειτουργεί σαν τμήμα ενός αντισυστημικού προτάγματος, όπως αυτό της ΠΔ, θα μπορούσε να βγει έξω από τους άγριους κανόνες της Αγοράς.

Αλλά αυτό προϋποθέτει την κατάκτηση της Λαϊκής Εξουσίας τουλάχιστον στο τοπικό επίπεδο, ώστε οι Δημοτικές Συνελεύσεις να επιβλέπουν το Αυτοδιευθυνόμενο Εργοστάσιο, για να λειτουργεί αυτό με στόχο την ικανοποίηση των αναγκών του κοινωνικού συνόλου και όχι βέβαια απλά των αναγκών των εργαζομένων στο εργοστάσιο, που θα ανταγωνίζονται στη συνέχεια εργαζόμενους σε άλλα εργοστάσια!

Γι' αυτό, προτείνουμε στους εργαζομένους σε αυτό το στάδιο να αγωνιστούν για να συμπαρασύρουν μεγάλο κομμάτι του λαού σε έναν κοινό αγώνα για την έξοδο από την καταστροφή που μας έχει επιβληθεί,, σε αντίθεση με τις αποσπασματικές και βασικά, ελιτίστικες ρητορείες της «ελευθεριακής» Αριστεράς, και έτσι να βάλουν και τις πραγματικές βάσεις μιας αυτοδιευθυνόμενης κοινωνίας στο μέλλον:

A) Να πολιτικοποιήσουν ΆΜΕΣΑ τον αγώνα τους, μέσα από μια συλλογική προσπάθεια συγκρότησης ενός [Λαϊκού Μετώπου όπως αυτού για την Κοινωνική και Εθνική Απελευθέρωση που προτείνουμε](#), το οποίο περιέχει σαφείς όρους (σε αντίθεση με τις αληθιές και τα τσιτάτα της ελευθεριακής και «αμεσοδημοκρατικής» «Αριστεράς» που έχει κάνει σημαία την αυτοδιαχείριση για την αυτοδιαχείριση), για τη σύνδεση των «τοπικών», Εργατικών, Εκπαιδευτικών και άλλων αγώνων, με την έξοδο από την Οικονομική Κατοχή που εκφράζει σήμερα στη χώρα μας η ΕΕ ως οργανικό τμήμα της Νεοφιλελεύθερης Καπιταλιστικής Παγκοσμιοποίησης.

B) Να παροτρύνουν τη δημιουργία Λαϊκομετωπικών πυρήνων που θα αποτελούνται από Συνελεύσεις Πολιτών κατά Δήμους, Γειτονιές καθώς και συνελεύσεις των Εργαζομένων τέτοιων εγχειρημάτων αλλά και της μεγάλης

πλειοψηφίας των Εργαζομένων που «από τα κάτω» θα πρέπει να χτίσουν δομές συνελεύσεων στους χώρους δουλειάς τους με κοινό στόχο την υλοποίηση του Μετώπου αυτού.

Γ) Οι Συνελεύσεις αυτές, θα συντονίσουν την πάλη τους για συμμετοχή τους στις Εθνικές εκλογές, ώστε να πάρει την εξουσία μια Κυβέρνηση Λαϊκού Μετώπου που θα ελέγχεται από «τα κάτω» και η οποία, όπως περιγράφουμε στην πρόταση μας του Μετώπου, θα πάρει άμεσα και μεσοπρόθεσμα μέτρα για την έξοδο της χώρας από τα δεσμά της ΕΕ και της Παγκοσμιοποίησης, και για τη ριζική αποκέντρωση της Οικονομίας και των Πολιτικών θεσμών. Αυτή η αποκέντρωση απαιτείται σήμερα όσο ποτέ άλλοτε για να υπάρξει πραγματικά Άμεση Δημοκρατία και Αυτοδιαχείριση από τον λαό.

Δ) Μετά την ανάληψη της εξουσίας, οι Συνελεύσεις θα ελέγχουν τόσο τη μακρο-οικονομική παραγωγή, μέσα από τον Ενδεικτικό Σχεδιασμό που προτείνουμε για τη γενική κατανομή των πόρων σύμφωνα με τις πραγματικές ανάγκες όλων των πολιτών και όχι τις ανάγκες των ελίτ, όσο και τη μικρο-οικονομική παραγωγή απευθείας στις τοπικές μονάδες Παραγωγής (όπως π.χ. είναι το Εργοστάσιο της ΒΙΟ.ΜΕ.). Η παραγωγή λοιπόν θα λαμβάνει χώρα με βάση τόσο τον Ενδεικτικό Σχεδιασμό για την Αυτοδύναμη Οικονομία, όσο και μέσω αποφάσεων στις συνομοσπονδίες των Εργαζομένων που θα σχηματίζονται από τις αντίστοιχες Συνελεύσεις Εργαζομένων σε όλα τα εργοστάσια και τις μονάδες Παραγωγής που παράγουν παρόμοια αγαθά.

Δ) Το Λαϊκό Μέτωπο αυτό δεν θα μπορεί να έχει μακροπρόθεσμη επιτυχία και είναι πολύ πιθανό να ανατραπεί, λόγω της ίδιας της φύσης της Δυναμικής «ανάπτυξη ή θάνατος» της Οικονομίας της Αγοράς αλλά και των γκεμπελικών και φασιστικών μεθόδων της υπερεθνικής ελίτ με τους ντόπιους συνεργάτες της, αν δεν οργανώσει, από την πρώτη στιγμή που θα αναλάβει η Κυβέρνηση Λαϊκού Μετώπου, έναν εκτενή δημοκρατικό διάλογο για το τι είδους Κοινωνία θέλουμε. Η νέα κοινωνία θεωρούμε ότι θα πρέπει να καταργεί οριστικά το σύστημα της Οικονομίας της Αγοράς και της Αντιπροσωπευτικής «Δημοκρατίας», που οδηγεί σήμερα τον πολύ κόσμο σε νέο Μεσαίωνα. Υπό αυτή την έννοια, όλοι οι συμμετέχοντες, ως εργαζόμενοι και ως πολίτες θα πρέπει να προωθήσουν τον διάλογο για τη μορφή εργατικής Αυτοθέσμησης σε μια τέτοια Κοινωνία.

Για την Περιεκτική Δημοκρατία, οι Συνελεύσεις των Εργαζομένων είναι οργανικό τμήμα της νέας Κοινωνίας, αποτελώντας τη μια από τις βασικές Συνιστώσες της, τη «Δημοκρατία στο Κοινωνικό Πεδίο», που μαζί με την [Οικονομική Δημοκρατία](#) και την [Πολιτική- Άμεση Δημοκρατία](#) αποτελούν τους ακρογωνιαίους λίθους του προτάγματος μας. Όμως τις τελικές σημαντικές αποφάσεις για εμάς (περιλαμβανομένων της κατανομής των σπάνιων πόρων), στο νέο σύστημα θα πρέπει να λαμβάνουν οι πολίτες ως Πολίτες που συμμετέχουν στις Συνελεύσεις των Δήμων (στις οποίες φυσικά θα συμμετέχουν και οι ίδιοι οι Εργαζόμενοι), σε συνεργασία με τις Συνελεύσεις Εργαζομένων στους χώρους Δουλειάς, οι οποίες θα λαμβάνουν κυρίως αποφάσεις σχετικά με τα μέσα επίτευξης των Στόχων που θα θέτουν οι Συνομοσπονδιακές και Τοπικές Συνελεύσεις Περιεκτικής Δημοκρατίας. [Για μια αναλυτική περιγραφή των θεμελίων της Περιεκτικής Δημοκρατίας καθώς και τη στρατηγική μετάβασης σε μια ΠΔ βλ. κεφάλαια 6-7 του βιβλίου [Περιεκτική Δημοκρατία – 10 Χρόνια Μετά](#) και συνοπτικά [στο εισαγωγικό βίντεο για την ΠΔ](#)]

Αντίστοιχες προτάσεις θα έχουν σοσιαλ-κρατικές οργανώσεις, αναρχοσυνδικαλιστικές κλπ. που θα συμμετέχουν στο Μέτωπο.

Το Μείζον λοιπόν ζήτημα, σήμερα, μέχρι να οδηγηθούμε σε αυτόν τον παλλαϊκό Διάλογο, είναι να συμμετάσχουν οι αντισυστημικές Συλλογικότητες και Ανένταχτοι-ες Αγωνιστές-στριες σε ένα Μέτωπο σαν αυτό που προτείνουμε, που αφού θα μας βγάλει από την καταστροφική κρίση που απειλεί με καταστροφή, αντικειμενική και υποκειμενική (ιδιώτευση, κοινωνικός κανιβαλισμός κτλ.) τον λαό, και αφού ορθοποδήσει, να συμμετέχει στη συνέχεια, με όρους ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑΣ, σε έναν τέτοιο Διάλογο, και όχι, όπως αποπροσανατολίζει η σημερινή «ελευθεριακή» και «εργατική» Αριστερά, να επιβάλλει και

να προκαταλάβει με την ανέξοδη, συνήθως, και συνθηματολογική «Επαναστατική» Ρητορική της, που δεν διαθέτει ίχνος συνολικού αντισυστημικού προτάγματος, όσους και όσες ακόμα έχουν απομείνει να παλεύουν τον αγώνα κατά του συστήματος.

- **ΟΧΙ ΣΤΟΝ (ΔΗΘΕΝ ΥΠΕΡ-ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ) ΑΠΟΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟ ΤΗΣ «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗΣ» ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ ΓΙΑ ΤΑ ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΞΟΔΟ ΑΠΟ ΑΥΤΗ.**
- **ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΑΘΕΛΗΤΟ Ή ΣΚΟΠΙΜΟ ΕΜΠΑΙΓΜΟ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΜΕ «ΑΜΕΣΟΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ» ΣΑΛΤΣΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ-ΚΙΝΗΜΑΤΙΚΗ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΤΟΥ «ΠΟΝΟΥ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ»**
- **Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΟΡΓΑΝΙΚΟ ΚΟΜΜΑΤΙ ΕΝΟΣ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΝΟΛΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΛΛΙΩΣ ΑΠΟΤΥΓΧΑΝΕΙ Ή ΑΠΟΞΕΝΩΝΕΙ ΤΟΝ ΛΑΟ**
- **Ο ΑΓΩΝΑΣ ΑΥΤΟΣ ΠΕΡΝΑΕΙ ΣΗΜΕΡΑ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΕΝΑ ΛΑΪΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΠΟΥ ΘΑ ΞΕΚΟΨΕΙ ΤΟΥΣ ΔΕΣΜΟΥΣ ΑΓΡΙΑΣ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ ΑΠΟ ΤΟ ΥΠΕΡΕΘΝΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΕ**
- **ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ ΑΥΤΟΥ, ΜΕ ΤΟΠΙΚΕΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΠΩΝ ΔΟΥΛΕΙΑΣ, ΠΟΥ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ ΣΕ ΟΛΗ ΤΗ ΧΩΡΑ**

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΚΤΥΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΕΚΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ – 17 ΦΛΕΒΑΡΗ 2013

www.periektikidimokratia.org